

Cesta ven – jak to začalo

---

12. 11. 2007

Všechno začalo ještě kdovíky. Ale první hmatatelná vzpomínka sahá do doby před čtyřmi lety. Během výletu se ženou a dítětem do Itálie. Zdálo se nám, že jsme prožili tři týdny bez stresu a chuť proložit si život něčím takovým častěji se nám jevila lákavá. Představovali jsme si, jaké by to bylo, kdybychom si život zeměpisně rozpůlili: část v Praze, část na jihu.

Nadlouho jsem na tenhle letní nápad zapomněl. Než se zase vynořil, stihl jsem toho hodně odpracovat, vyjet ve své práci a soukromí hodně hluboké koleje rutiny. Život se začal tvářit jako něco neměnného, co se dá v nejbližších desetiletích už jenom dožít. Mezi vousy se mi tu a tam objevovala stříbrná stopa, brzo na nějakých třiatřicet let. Z hloubi podvědomí se chuť přestěhovat se vynořila při nečekané okolnosti.

Vraceli jsme se s manželkou z víkendového soustředění psychoterapeutů. Z vlaku projíždějícího severem Slovenska jsem pozoroval škodovky na zahrádkách a vzpomínal na terapeutický průchod vlastním porodem. Kolega Patrik nás nechal procházet první vteřiny a minuty vlastního života. Ve mně se kdo ví co uvolnilo. Z vlaku jsme vystoupili v Šumperku, abychom vyzvedli našeho šestiletého malého, uplácívaného na víkend u jeho táty. Pochodujeme si to s batohy na zádech a do toho

říkám ženě, co by řikala tomu, odstěhovat se do ciziny. Zareagovala bez váhání: „*A kdy by sis to představoval? Jako už teď někdy, nebo za rok?*“ Taková přímost mne na pár vteřin odzbrojila. Jak jsme z terapií zvyklí odpovídat tím prvním, co namatáme v podvědomí, říkám ženě: „*Našinci, když chtějí zvednout kotvy, jezdívají do Austrálie. Je tam teplo, spokojení lidé, pořádek, domluvili bychom se tam a je to dost daleko, aby ta změna stála za to.*“ Kristině to pro začátek připadalo jako že proč ne. Druhý den, poté, co jsem po webu prosmejčil veškeré související informace, mi ale povídá, že ta ozonová díra, žraloci v moři, krokodýli v řekách, pavouci na poušti a podobné faktory se jí nezdají být to pravé na cestu s dětmi. Zase jsem nevěděl, jak reagovat, navíc na jejich argumentech něco bylo. Tak se ženy ptám: „*No a kde myslíš, že by se ti líbilo?*“ Kristina odpověděla nečekaně: „*Víš, jak jsme se dívali na film Frida? Nevím, kde to bylo, ale tam by se mi líbilo.*“

Představa cesty do Mexika na mě byla nějakým způsobem příliš, když Latinská Amerika, zdá se mi být schůdnějším Chile. Má rozmanité klimatické oblasti, pěstuje báječné hroznové víno, moře, kam se podíváš, a do hor jenom kousek. Představa barev a temperamentu byla pro můj sucharský život lepší vyhlídkou na změnu s velkým Z. Pochlubil jsem se s nápadem do telefonu svému tatínkovi. Tatínek mne pochválil, že jsem se prý konečně s něčím pochlapil. A že mi rozumí, ale neví úplně, jak v takovém konci světa budu hrát na struny své ctižádosti. Hm, to jsem nezávažil. Vzápětí mi manžel mé kamarádky vyprávěl, jaké je to v hlavním městě Santiagu se smogem a pitnou vodou. Prý Kordillery nad městem brání větru od Atlantiku, aby město osvěžil, a kvůli tomu prý od čtvrté hodiny odpoledne mračna žlutošedého kouře halí špičky mrakodrapů do nezáviděníhodné mlhy. Je fakt, že tohle je něco,

co vám google maps neukážou. Tatínek zavolał následně zpátky, že si myslí, že by z jeho pohledu pro mne byla jednodušší a výhodnější Barcelona či Valencie.

Poněkolicáté jsem nevěděl, jak s takovou informací naložit. Španělsko neznám. Nikdy jsem tam nebyl. Byl jsem sice čtyři roky ve španělském církevním řádu, ale to neznamenaá, že bych si život v oné zemi dokázal představit. V zásadě ale k té zemi nechovám žádné podstatné výhrady a představa, že za námi budou moci příbuzní a přátelé dorazit, aniž by křižovali oceán, má něco do sebe. V mých představách je bariéra Pyrenejí dostatečným psychologickým předělem, abych Iberii mohl vnímat jako jinou a mohl se rochnit v pocitu osvobození ze středoevropského marastu. Psalo se léto 2006. V naší zemi dala polovina obyvatel hlas triu Paroubek–Rath–Škromach. V Rakousku nebylo jasné, kdo vládne. V Německu vládla koalice, která nemohla nic prosadit. Na Slovensku si voliči vybrali nařvaného Roberta Fica. V Polsku prohrála Občanská platforma Donalda Tuska a do popředí se dostali dva zvláštní bratři. O Itálii nemluvě. Přání dostat se pryč z tohoto čtverce mělo prostě více rovin.

První průzkum jihu

---

26. 11. 2007

Poté, co padlo rozhodnutí odejít do zahraničí, jako kdybychom získali nový začátek života. Pouhá představa toho, že od teď za rok chceme být jinde, nám dávala křídla. Celá optika, celý pohled na naše prostředí se nám začaly měnit. Začal jsem se těšit. Ve svých 33 letech jsem se začal na něco těšit.

Mysl mi začala vyplavovat různé – předtím nevědomé – motivy toho, proč tento krok vlastně děláme. Představoval jsem si, že svým věčně ucpaným nosem budu dýchat sláný vzduch od moře. Třeba už nebudu mít nos ucpaný dvanáct měsíců v roce tak jako poslední čtvrtstoletí. Vstoupí mi vzduch do těla, smíchá se s krví, krev se okyslíčí, zřídne, začnu mládnout. Beztak pozoruji poslední léta ráno u zrcadla, kolik šedých vousů mi přibývá. Dítě naučíme jazyk, s ním ať už se pak v životě otáčí, jak chce. Mne rodiče nechali od šesti let učit se anglicky a od osmi německy, tak tuto rodinnou štafetu alespoň někomu předám. V cizině nebudu nikoho znát, tím pádem nebudu pořád někam lítat. Žena nebude muset zkoumat, kde jsem byl. Tím, že nám oněch sto padesát lidí v našem okolí dá svátek, získáme čas na sebe. Naše manželství tím získá. Budu mít čas na čtení knížek. Získám čas na psaní knížek. Mezi Španěly se obléknu a budu chodit s postavou vzpřímenou, tak jak se to